

เพราะอยู่โรงเรียนหญิงล้วนมานาน...

เดินไปทางไหนก็...โอ้เอ...ผู้หญิงผูกผมม่าน่ารัก...ถัดไปทางซ้าย...ตะแลงแก้ง...ผู้หญิงมัดแกละตาแป๋ว...ถัดไปทางขวา...ปะด๊ีบปะด๊า...ผู้หญิงถักเปียสองข้างเรียบร้อย...พอหันไปด้านหลัง...ชะลาล่า...พวกเรนน้องเดินออกมาจากห้องเรียนกันเป็นแถว

โอ้ย!!

หรือกระทั่งกระจกตรงหน้าก็สะท้อนภาพผู้หญิงผมหน้าม้าบ๊ัดเป๋ มัดแกละสองข้างต่ำๆ ติดโบเรียบร้อยตามแบบฉบับคุณหนูของโรงเรียนหญิงล้วน

ฉันเบื่อจะตายอยู่แล้ว!!

ฮึๆ แต่สุดท้ายธรรมชาติย่อมชนะธรรมชาติ! เย้ย! ไม่ใช่แล้ว ต้องเป็น...สุดท้ายแล้วลูกตื้อของฉันก็สำเร็จผลคิกๆ พอกับแม่ใจอ่อนยอมให้ฉันย้ายจากโรงเรียนหญิงล้วนมาเรียน ม.5 ที่โรงเรียนสห ที่มีทั้งหญิงและชายปะปนกัน เอี่ยมมองทางไหนก็ยังมีอาหารสายตาท้าง ฮึๆ ^.,^

นี่เป็นการเปิดเรียนวันแรก ดังนั้นฉันจึงกระตือรือร้นเป็นพิเศษ อัมเพลงพลางแต่งเครื่องแบบนักเรียนกระโปรงยาวเท่าเข่า เสื้อแขนพองสีขาว ผมหน้าม้าบ๊ัดเป๋ไปด้านหนึ่งพอดี ติดกับลายดอกไม้เพิ่มความน่ารักก่อนจะส่องกระจกยิ้มหวานสักครั้งสองครั้ง

ฮึๆ น้ำลายย่อยเวลาคิดถึงหนุ่มๆ เล่นบาสฯ แอริย! >.,<

ฉันปาดมูมปากเก็บอาการก่อนที่พ่อแม่จะจับส่งโรงพยาบาลศรีธัญญาไปรักษาอาการประสาท

มโนภาพที่ฉันคิดไว้จนทำให้ฉันนอนแทบไม่หลับก็คือ...มีเพื่อนผู้หญิงรายล้อมรอบตัว พอเดินลงมาทานข้าวก็เจอกลุ่มผู้ชายหล่อเหลานั่งกินอาหารกันอย่างสุภาพเรียบร้อย ให้เกียรติผู้หญิงด้วยการเสียดสละเก้าอี้ให้หนึ่ง โดยเฉพาะเวลาเจอฉันก็ส่งสายตาท้างๆ มาให้

รักแรกพบสบตา

ใช้เวลาศึกษาดูใจกันสักหลายเดือนก็ตกลงตอบรับเป็นแฟน

นี่คือภาพที่ฉันวาดฝันไว้ วิธึๆ ต้องพยายามทำให้เป็นแบบนี้! ลาขาดกันเสียที่โรงเรียนหญิงล้วน ยี้! ชาตินี้จะไม่ไปเหยียบอีกเลย >_<

“แซงแซง ชาตินี้ลูกจะได้ไปโรงเรียนมัธยม”

หววาย! เสียงเสด็จแม่โกรธกริ้ว ก่อนจะเดดสะมะเระ ฉันเลยรีบหิ้วร่างพร้อมลากกระเป๋าถือลงไปด้วยตัวเองที่ ผาเท้าย่าบ้านได้ส่งเสียงตึกตักตลอดทาง

“มาแล้วค่ะ ^w^”

ฉันยิ้มแป้นพลางย้ายกันมานั่งเหมะบนรถเก๋งสุดหรู อิมพอร์ตจากอเมริกาเชียวนะ และ...แน่นอนว่ายังผ่อนไม่หมด แลกกับโบนัสของพ่อที่หายวับไปกับตา อดท่องเที่ยวทั่วยุโรปเลย เพราะรถบ้านคันนี้แท้ๆ ดันเกิดมาหน้าตาสวยยั่วกิเลสพ่อฉันได้ยังไง

“ดีมาก จะได้ไปโรงเรียนสักที ไม่งั้นพ่อไปทำงานสายแน่ๆ”

พ่อของฉันขึ้นชอบรถยนต์มาก มีงานมอเตอร์โชว์ทีไร ย้ายร่างไปสิงสถิตที่นั่นทุกครั้ง แต่ก็หนีบคุณแม่ไปด้วยตลอด เพราะท่านไม่ปล่อยให้ไปดูสาวพริตตี้น่ารักอวดเรือนร่างสะท้านโลกาคนเดียวหรอก

“สวัสดีค่ะ ไปแล้วนะคะ”

“อ้อ สนทนากับเพื่อนเยอะๆ ละ”

ฉันพยักหน้ารับคำแม่ ก่อนที่พ่อจะขับรถตรงดิ่งมาทางประตูบ้านและกดปุ่มเปิดอัตโนมัติ ซึ่งไม่ว่าจะมองครั้งใด ฉันก็มักตื่นเต้นอยู่เสมอ

น่ากลัวชะมัด พวกอะไรที่ไฮเทคล้ำเทคโนโลยี ฉันเป็นพวกหัวขี้ฉะ โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์เอเย่ โทรศัพท์มือถือเอเย่ หรือจะเป็นพวกของใช้ที่ควบคุมด้วยโปรแกรม ล้วนแต่ทำให้สมองฉันแสบก๊อเวอร์ทุกที ดินะที่ประตุนี้นี้ยังมีระบบไซกัญแจแบบธรรมดาอยู่ ไม่งั้นฉันคงไม่เฉียดเข้าใกล้มันเลยแหละ

“สุดท้ายลูกก็ทำให้พ่อแม่ยอมย้ายโรงเรียนให้ฉันได้สินะ”

พอลกล่าวลอยๆ พลังขยับแว่นเลนส์ใสแล้วเลี้ยวรถออกจากซอย ส่วนฉันนั่งหัวเราะคิกคัก สงสัยว่าโดนค่าทางอ้อมรีเปล่าเอเย่

“นั่นสิคะ”

ฉันเป็นคนมีนิสัยมุ่งมั่นและไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ หรอกนะ ถ้าอยากได้อะไรก็จะทำทุกทางจนกระทั่งได้ มาครอบครองถึงจะยอมถอย ดังนั้นพอกับแม่เลยทนลูกอ่อนของฉันไม่ไหว ถีบส่งมาโรงเรียนสหายังไงละ

ไม่นานนักภรรยาดีคนนั้นก็มาจอดสนบริเวณป้ายรถเมล์หน้าโรงเรียน ฉันก้าวขาลงจากรถด้วยท่าทางมั่นใจ ขยับเสื้อให้เข้าที่เรียบร้อย ก่อนจะโบกมือบ๊ายบายพ่อที่พยักหน้ารับ

เอาละ เพิ่งเคยมาโรงเรียนสหครั้งแรก ฉันตื่นเต้นจนหัวใจเต้นพองโตเลยละ มโนภาพฉายเข้ามาในความคิดหลายฉากติดต่อกัน จนผลออกลื่นน้ำลายเสียงดังเอี๊ยก >W<

ผู้คนเดินกันขวักไขว่จ่อแฉตั้งแต่ทางเดินริมฟุตปาธ สะพานลอย มาบรรจบกันตรงหน้าป้ายรถเมล์ บางคนก็เข้าไปในโรงเรียนเลย ขณะที่หลายคนยังรอเพื่อนอยู่หน้าโรงเรียน

จู่ๆ ก็มีลมหนาวพัดผ่านมา ทำเอาตัวฉันสั่นเสียวดี๊ๆ บรรยากาศแบบนี้ให้ความรู้สึกเสียวสยของชะมัด ลางสังหรณ์ไม่ดีเลย เหมือนจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น และคนช่วยจะต้องเป็นฉัน

ไม่เอาน่า อย่าคิดมากสิ...แค่ลมพัดมาไม่ได้หมายความว่าเกิดเรื่องแยะหนอย ฉันควรประคองสติและระงับอารมณ์มากกว่านี้

แค่มาโรงเรียนสหครั้งแรกเอง...

เสียวจ่อแฉดังขึ้น ผสานกับเสียงกรีดร้องจากผู้หญิงหลายคน ทำให้ฉันหันไปมอง แล้วก็พบกับผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง ผมสีน้ำตาลยุ่งๆ แต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่หัวจรดเท้า รองเท้าสีดำขัดเป็นเงา ในมือถือกระเป๋าพวงลงส่งยิ้มให้บรรดาสาวๆ ที่มองเขาอยู่

เขายิ้มกว้างน่ารักจนเห็นลักยิ้มสองข้างแก้ม

ว...ว้าว ฉันเจอรักแรกพบแล้วละ... >0<

“กรีดดดดด!! พี่คิม!!!!!!”

เสียงกรีดดังระงม ตามด้วยคลื่นฝูงชนที่แทบจะวิ่งชนกันตาย ทำอย่างกับแย่งของลดราคาไม่ก็เจอหีบสมบัติอยู่ตรงหน้านั้นแหละ ก่อนจะมีบอดีการ์ดในชุดสูทสีดำสนิทสองคนซึ่งดันสังกัดส่งมาให้ดูแลเขาเข้ามากัน บรรดาสาวๆ ที่พยายามจะยื่นมือมาแตะตัวเขาเอาไว้

อ้อ! ทำไมกรีดกรีดผู้ชายออกนอกหน้ากันจังวะ หรือนี่เป็นเรื่องปกติของโรงเรียนสห แต่ฉันหลงยุค เพราะมัวแต่อยู่ในโรงเรียนหญิงล้วนเอง นี่คือการที่ฉันต้องวิ่งเข้าไปร่วมแจมซะมัย ก๊าก!

ว่าแต่หมอนี่คือใคร ทำไมเขาถึงเด่นดังขนาดนี้ล่ะ

“ใจเย็นๆ ครับเลดี้ ^^”

ทั้งที่ฉันควรจะคลีนได้กับคำพูดที่ราวกับคาสโนวันั้น แต่หัวใจกลับเต้นตุบตุบระริวไม่หยุด ก็...หมอนี่น่ารักชะมัดเลยนะสิ >///<

แน่นอนว่าเขาเป็นผู้ชายจริงๆ ผิวจึงเนียนยังกับหลุดมาจากถังผงซักฟอก ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกาย แถมริมฝีปากสีชมพูยังยิ้มกว้างอวดฟันขาวเรียงสวยตลอด

นี่คือสิ่งที่ฉันพลาดมาตั้งหลายปีเพราะอยู่ในคุกโรงเรียนหญิงล้วน ฮืม!

“ตกลงพี่คิมได้อัดเพลงมั้ยคะ”

“ใครเป็นผู้จัดการส่วนตัวคะ”

“พี่คิมอย่าลืมหืมข้อมแจกลายเซ็นนะคะ”

คำถามประดังกันเข้ามา หมอนี่ยิ้มแหยๆ ก่อนจะเบี่ยงตัวหลบฝ่ามือของผู้หญิงหลายคนซึ่งฟาดโดนหน้าบอดี้การ์ดแทน

เอ่อ...ฉันมาอยู่โรงเรียนอะไรนี่ คำถามคือ...ไม่ได้อยู่กลางกองถ่ายละครใช่หรือไม่...

“ยังหรอกรับสาวๆ ผมเพิ่งคัดตัวรอบแรกเอง” เขาตอบพลางส่งยิ้มใจดี

ตึกตัก...

หาว...หัวใจแข็งแรงตัวน้อยเด่นระริกระริกแล้วละ เขาเป็นเทวดารึไงนะ ถึงดลบันดาลให้ฉันเคลิบเคลิ้มขนาดนี้ได้ คิดไม่ผิดที่ย้ายมาโรงเรียนนี้ ในที่สุดก็ได้เจอผู้ชายในฝันเสียที

วินาทีที่มัวแต่ตะลึง ตาเบิกโพลงมองชายคนดังกล่าว เขาก็เลื่อนสายตามาทาทางฉัน ก่อนจะยิ้มมุมปากส่งมาให้...

กรี๊ดดด!!! เขาเห็นฉันแล้ว ที่นี้ต้องทำยังไงต่อละ เดินขาสั้นเข้าไปหาแล้วยื่นกระดาษให้เพื่อขอลายเซ็นในรีเปลา ไม่สิไวยัย! แบบนี้ต้องโกยสิ...โกย!!!

ฉันแทบวิ่งเข้าโรงเรียนไม่ทัน โอ้ย เจินชะมัดกับการสบตากันครั้งแรก ราวกับเขามีพลังพิเศษในการพรางลมหายใจจากคนอื่น

แฮกๆ...ฉันหยุดยืนหอบตรงทางเดินทอดยาว เหนหลังพึงเสาะซึ่งต่อขึ้นไปเป็นหลังคา กันแดด ด้านข้างขนาบด้วยพุ่มดอกไม้สีสันพันธุ์

นี่ฉันเกิดบ้าอะไรขึ้นเนี่ย ตอนวิ่งออกมาคนมองเพียบเลย ฉันบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่ตื่นเต้นขนาดนี้ เพราะปกติเจอแต่ผู้หญิง พอได้พบเพศตรงข้ามเลยทำให้สติแตก ทำอะไรไม่ถูก

ฉันคงกลายเป็นยัยเอ๋อสำหรับหมอนี่นั่นแล้วสินะ แต่ทำไมถึงมีความรู้สึกที่...อยากครอบครองเป็นเจ้าของล่ะ กรี๊ด! ฉันต้องห้ามความรู้สึกนี้ เพราะว่าถึงฉันจะน่ารัก สวย สดใสแค่ไหน (แหะ) แต่ถ้าเทียบกับหมอนั้นที่ขาว สูง หุ่นดี เพอร์เฟกต์แล้วละก็...

เปรียบเสมือนเจ้าชายกับนางรำใครคนรับใช้นะสิ ฮึ๊ก!

ขณะที่หัวสมองมัวแต่พรั่นเพ้อ ฉันก็เดินมาถึงโรงอาหารที่เต็มไปด้วยผู้คนมากมาย ที่หน้าประตูมีนักเรียนหญิงหลายคนยืนอยู่ พอฉันผลักประตูเข้าไปจนเกิดเสียงกรุ๊งกริ๊งของกระดิ่งที่กระทบกับเชรามิกรูปแมวเหมียวกวักมือซึ่งแขวนอยู่ตรงประตู พวกหล่อนก็รีบเดินตามกันเข้ามาทันที อะไรกันพะ ทำไมคนที่นั่นนิสัยประหลาดจัง

สุดท้ายฉันก็ถึงบางอ้อ เมื่อเห็นว่าสาว ๆ พวกนั้นรีบจับจองที่นั่งรอบ ๆ โต๊ะอาหารโต๊ะหนึ่งซึ่งมีผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งนั่งอยู่ ดูแค่ด้านข้างก็หล่อเพียวแล้ว

งะ...ฉันสับสนทำอะไรไม่ถูก ถ้าเป็นที่โรงเรียนหญิงล้วน ฉันคงไปนั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนแบบสบาย ๆ คุยจ้อเรื่องดารานายแบบจนน้ำลายกลายเป็นฟองฟอดไปแล้ว

ฉันมองซ้ายมองขวาก่อนจะเดินเข้าไปถามนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งที่นั่งอยู่ไม่ไกลนัก

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าห้อง 204 อยู่ตึกไหนเหรอคะ”

แต่ไม่มีใครสนใจฉันสักคน ทำเอาความมั่นใจเหดหาย ปกติที่โรงเรียนเก่าฉันมีเพื่อนเยอะ เกือบทุกคนในโรงเรียนรู้จักฉัน เพราะฉันเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล

เอ่อ...เอาใจดีละ ไม่ได้ยินที่ฉันถามหรือไงกัน จะถามอีกรอบดีมั๊ยนะ

ฉันเดินวนถามผู้หญิงอีกหลายกลุ่ม แต่ก็เหมือนเดิมคือ ไม่มีใครสนใจฉันสักคน มีแต่กระซิบกระซาบคุยกัน

“พี่จิ้นหล่อเนอะ”

“ดั่งจี้โด่ง ตาก็คม ริมฝีปากก็บางเฉียบอีกต่างหาก”

“พี่จิ้นเท่ที่สุดเลย น่าจะลองไปแคสติ้งเหมือนพี่คิมเนอะ”

“นั่นสิ”

พวกหล่อนจะทำท่ากระซิบกระซาบกันทำไม ในเมื่อฉันที่ยืนห่างขนาดนี้ยังได้ยินเลย แล้วคิดเหรวว่าผู้ชายที่พูดถึงกันอยู่เขาจะไม่ได้ยิน ยางอายุไปไหนหมดจะยัยพวกนี้ ลืมไว้ในท้องแม่หรือไง =_=

ไหน ๆ ก็ถูกผู้หญิงเมินแล้ว ไปทำความเข้าใจกับคนหล่อหน่อยดีกว่า คิดดังนั้นฉันก็เดินไปยังโต๊ะของผู้ชายที่ถูกเรียกว่า “จิ้น” ซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ แล้วกระแอมไอลเล็กน้อย

ทันทีที่สิ้นเสียงฉัน เขาก็เงยหน้าขึ้นมาสบตากับฉันตรง ๆ โอ้โฮ แม่เจ้า! อย่างกับเอาดารานายแบบมาบ้นรวมกันแล้วค้นออกมาเป็นนายคนนี้ ก็เกือบจะชอบอยู่นะ แต่เผชิญหัวใจฉันมอบให้ผู้ชายที่เจอเมื่อกี้ไปแล้ว huh

“ไม่ทราบว่าห้อง 204 ต้องไปทางตึกไหนคะ”

เงียบ...ไม่มีเสียงตอบ

เขามองฉันแล้วทำหน้าตาใจเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ก้มลงอ่านหนังสือพิมพ์ต่อด้วยใบหน้าเรียบเฉย

อ้าว...อะไร เกิดเหตุใด ทำไมฉันกลายเป็นคนสังคมรังเกียจ ฉันทำผิดตรงไหน หรือว่าหน้าตาน่ารักเกินส่งสัยต้องเป็นข้อหลังแน่นอน เพราะฉันได้รับคัดเลือกให้เป็นดาวของโรงเรียนหญิงล้วน ก็แสดงว่าฉันสวยมากแน่ ๆ

หลงตัวเองใช้มั๊ยนะ...

บัก!

จู่ ๆ ก็มียักษ์กริลลาโผล่มาจากไหนไม่รู้ เดินมากระแทกไหล่ฉันอย่างแรงทำเอาเซถลา เล่นเอาปวดร้าวกระดูกจะหักมั๊ยนี่ TOT

นอกจากนั้น สายตาของผู้หญิงที่อยู่รอบ ๆ ยังมองมาที่ฉันพลางซุบซิบนินทากันใหญ่ แน่แน่นอนว่า...ฉันได้ยิน...เพราะเป็นการกระซิบที่เสียงดังมาก

“ยัยนี้หน้าด้านเนอะ ทำเป็นมาคุยกับพี่จิ้น”

“คิดว่าสวณักรี่ไง พี่จีนไม่คบใครหรอก”

“ไม่เคยเห็นหน้าเลย ยัยนี่เป็นใครกันนะ”

คือ...ทำไมดูทำอะไรก็โดนด่าพะ หรือพวกนี้จะอีกจกที่ฉันสวณกว่า

“หึ”

ผู้ชายตรงหน้าส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ก่อนจะพับหนังสือพิมพ์ที่อ่านอยู่ แล้วหยิบกระเป๋าใบมาสะพาย พลังลุกขึ้นจากโต๊ะ เขาส่งสายตาสมาทมาให้... ก่อนจะเดินออกไป

โหเป็นไงล่ะ...อย่าคิดมากๆ บางทีหมอนี่อาจตาเขก็ได้นะ ฉันอาจตาฟาดไปเองมากกว่า เราไม่ได้มี ปัญหาอะไรกันแล้วเขาจะมาอาฆาตฉันทำไม คิดแบบนี้แล้วค่อยยังชั่ว แฮะๆ ฉันคงคิดมากเกินไป

“ແ່ແລ້ວ พี่จีนไม่ชอบยัยนี้ชั่วว่ะ”

“ดูสายตาก็เค้าสิ”

“ขอโทษนะคะ พี่ชื่ออะไรคะ”

นักเรียนหญิง ม.ต้น คนหนึ่งมาสะกิดจี้ๆ ด้านหลังพร้อมกับถาม ฉันที่ยังงงอยู่หันไปหาเธอด้วยสีหน้า เออๆ จนถูกหลายคนหัวเราะเยาะ

“พี่ชื่อแซงแซงคะ”

แค่นั้นแหละ ยัยเด็กนั่นก็วิ่งกลับไปรวมกลุ่มกับเพื่อนตามเดิม ก่อนจะตามมาด้วยเสียงพูดคุยกันแซ่แซ่

“โดนรังเกียจแบบนี้สงสัยจะไม่น่าคบ จ้พวกเราอย่าไปคบยัยนี้ เดี่ยวพี่จีนจะมาเขม่นพวกเรานะ”

เสียงพูดคุยถึงฉันดังระงม แต่ฉันยังยืนนิ่ง รักษาฟอร์มไว้อยู่ เพราะคิดว่าคงเป็นการเข้าใจผิดกัน มากกว่า

“กร๊ิดๆ” ฉันฉันจะโทรหาแหล่งข่าวนะ”

ยัยพวกนี้ต่างยกโทรศัพท์ติดต่อเพื่อนตัวเอง คอยเสียงจ้อแจรวกับเพ่งหลุดมาจากปาอะเมซอน ฉันหัน มองรอบๆ ด้วยสีหน้าตกใจ ไม่อยากเชื่อกับสิ่งที่เกิดขึ้น นี่มันอะไรกัน...

ฉันเลิกสนใจพวกไร้สาระนี่ก่อนสติจะแตก ตอนนี่ที่ต้องทำคือหาห้องเรียนให้เจอ ไม่งั้นจะถูกอาจารย์ ทำโทษที่เข้าห้องเรียนสายตั้งแต่วันแรก

หลังจากเดินวนหาอยู่ราวสิบนาที ความสำเร็จก็อยู่เบื้องหน้า

“เฮ้อ อะไรกันนักเรียนนะ”

ฉันถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ก่อนจะเปิดประตูห้องเข้าไป

แอ็ด...

ประตูไม้ห้อง 204 ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไป ทุกคนในห้องก็หันมามองฉันเป็นตาเดียว แต่ ที่ทำเอาฉันสะดุ้งกึกก้องกับที่ ลมหายใจกระตุก มือเผลอปล่อยจากลูกบิดที่กำลังอยู่ ก็คือข้อความที่ถูกเขียนอยู่บน กระดานหน้าห้อง

ประกาศ

เด็กย้ายมาใหม่นามว่าแซงแซง ต้องถูกแบนจากผู้หญิงทุกคน

จาก...แหล่งข่าว

เปิดเทอมวันแรกไม่เป็นแบบที่คิด และดูท่าจะเลวร้ายกว่าที่คาดการณ์ไว้มาก...
นี่มันโรงเรียนบ้าอะไรกันเนี่ย...!???